

Чичкань А. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Інновація (нововведення) – це запроваджене нововведення, яке забезпечує якісний ріст ефективності процесів або продукції затребуваних ринком. Є кінцевим результатом інтелектуальної діяльності людини, творчого процесу, раціоналізації, його фантазії та відкриттів [1].

Інновації являються основним джерелом економічного та соціального розвитку у всьому сучасному світі. Інноваційна діяльність призвела світову спільноту до нового, більш високого ступеню розвитку [3].

Без сумніву, інновації є основним фактором динамічного розвитку світової та національної економіки. Інновації впливають на зміни в усіх галузях народного господарства. Можна виділити основні пункти впливу.

Наслідком інноваційної діяльності є зменшення витрат у виробничій та торгівельній сфері. Запровадження інновацій дозволяє зменшити обсяги використання ресурсів, сировини й матеріалів, електроенергії, водних ресурсів, зменшення рівня забруднення навколишнього оточення.

Також інновації сприяють оптимізації процесів виробництва, економії ресурсів, збільшенню кількості випущеної продукції за меншу кількість часу, економічному розвитку підприємств в цілому [4].

Інноваційна діяльність насамперед впливає на конкурентоспроможність окремого індивіда або організації.

Британський вчений Дж. А. Гобсон висловив свою думку, що насамперед конкурентна перевага полягає в спроможності знаходити нові ринки збуту, виробляти нові унікальні товари та послуги, та винаходити нові технології з виробництва та використання продукції.

Якщо фірма володіє нововведенням, інновацією, яка викликає значний інтерес на ринку, то це надасть їй конкурентні переваги до того часу, поки не створяться нові інновації, що володіють більшими конкурентними перевагами на ринку.

До числа пріоритетів державної національної інноваційної політики України відносяться такі цільові програми як: «Національна технологічна база», «Розвиток електронної техніки в Україні», «Технології подвійного призначення», «Розвиток аграрної біотехнології», «Реструктуризація сільськогосподарської промисловості».

Аналізуючи інвестиції держави в інноваційну діяльність різних галузей народного господарства встановлено, що у 2017 році цей показник склав

230 785,2 млн грн., а вже до кінця 2018 року спостерігається зростання даного показника до 485 834,3 млн грн. Внутрішні інвестиції на наукові дослідження в 2017 році становили 1,07% до ВВП, до 2018 року цей показник збільшився до 1,12% [2].

Управління інноваціями ефективно забезпечує переваги, які допомагають організаціям підтримувати конкурентні переваги у світі, що постійно змінюється.

Ці переваги включають, але не обмежуються наступним:

- управління інноваціями дозволяє організаціям швидко реагувати на зміни потреб клієнтів;
- керівництво та організація зрозуміють важливість інновацій та очікуваних переваг, які вона отримує, коли вони реалізовані правильно;
- здатність адаптуватися до змін, інновації допомагають організації покращитись з точки зору процесів, можливостей прийняття рішень, фінансових прибутків та інших;
- легка ідентифікація проблеми, що вимагає інновацій, і дозволяє організації ознайомитися з тими проблемами, які потребують плану зміни;
- інновації можуть бути реалізовані без впливу на повсякденну діяльність організації;
- ноу-хау надають можливість для оцінки загального впливу змін на діяльність підприємства;
- управління інноваційними змінами допомагає організації чітко визначити проблеми та ефективно реагувати на них;
- управління інноваціями дає можливість організаціям заощаджувати витрати і збільшувати віддачу від інвестицій, тим самим зменшуючи витрату ресурсів, часу та зусиль;
- створити можливості для розвитку передового досвіду, розвитку лідерства та розвитку команди.

Список використаних джерел:

1. Амоша О. Інноваційний шлях розвитку України: проблеми та рішення / О. Амоша // Економіст. – 2010. – № 6. – С. 28–32.
3. Богданович О. Г. Аналіз ефективності діяльності підприємства на засадах узгодження інтересів груп економічного впливу / О. Г. Богданович // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2012. – № 1.
4. Величко О. П. Маркетинг, інновації та якість як об'єкти стимулювання в управлінні вітчизняною вищою освітою / О. П. Величко, Л. А. Величко // Маркетинг інновацій та інновації в маркетингу: Матеріали XI Міжнародної науково-практичної конференції (м. Суми, 28–30 вересня 2017 р.) / Сумський державний університет. – Суми: Триторія, 2017. – С. 52–53.

5. Гринько Т. В. Організаційні зміни на підприємстві в умовах його інноваційного розвитку / Т. В. Гринько, Т. З. Гвініашвілі // Економічний часопис – XXI. – 2015. – № 1-2 (2). – С. 51–54.

Шиманська Д. О.

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізація є результатом розвитку суспільства, суспільно-економічним процесом, основою якого являється здатність міжнародних і національних організацій враховувати світові ресурси та можливості. Глобалізаційні процеси значною мірою впливають на функціонування та розвиток національної економіки. Окрім цього важливо відмітити, що глобалізація значною мірою впливає на підприємницький сектор, зокрема на його розвиток.

Під впливом глобалізаційних процесів підприємства намагаються підвищувати конкурентоспроможність, впроваджувати інноваційні процеси, що є не аби яким стимулом діяльності вітчизняних підприємств. Нарощування інноваційного потенціалу відіграє центральну роль у зростанні економіки країн, що знаходяться у стадії розвитку та має назву інноваційний розвиток.

Інноваційний розвиток підприємства являє собою комплексний процес створення, використання і розповсюдження нововведень задля підвищення рентабельності виробництва та отримання конкурентних переваг. За функціоналом виділяють такі типи нововведень:

- технічні нововведення полягають в залученні новітніх продуктів, технологій, устаткування та конструкційних і допоміжних матеріалів;
- організаційні – полягають у впровадженні інноваційних методів і форм організації діяльності;
- економічні – методи керування науково-дослідницькою діяльністю, виробничим процесом та іншими сферами діяльності;
- соціальні – різноманітні заходи стосовно активізації людського чинника (нововведення в професійній підготовці робітників, стимулювання творчої діяльності, створення комфортних умов життя та праці);
- юридичні – законодавчі акти, що визначають і урегульовують діяльність підприємств і організацій.